

MAGNIFICAT

GAZETKA PARAFIALNA KATEDRY LWOWSKIEJ

NUMER 4

KWIECIEŃ 2024

ŚW. AUGUSTYN Z HIPPONY

Augustyn urodził się 13 listopada 354 r. w Tagaście (obok Suk Ahras w Algierii), w rodzinie urzędnika państwowego Patrycjusza. Matka Augustyna, św. Monika, pochodziła z rodziny o tradycji chrześcijańskiej i bardzo pragnęła, by jej syn przyjął chrzest. Pragnienie to spełniło się jednak dopiero po 33 latach. Na rozwoju Augustyna niewątpliwie zaciążył fakt, że ojciec i matka różnili się co do wiary i przekonań odnośnie do spraw decydujących o losach człowieka. Przez to Augustyn przez wiele lat pozostawał rozdarty między wpływem matki i ojca.

Jako młodzieniec Augustyn żył swobodnie. Lubił zabawy, dobre jedło i picie. Trudny okres dojrzewania, dużo wolnego czasu i pogańskie zwyczaje sprawiły, że po pierwszych studiach w Tagaście (do roku 366) i w Madurze (366-370) udał się na dalsze kształcenie do Kartaginy, metropolii Afryki Północnej, i tam związał się z kobietą. Z tego związku po pewnym czasie urodził się syn Adeodatus (z łac. "dany od Boga"). Augustyn żył z tą dziewczyną przez 15 lat.

W 374 roku Augustyn powrócił do Tagasty, gdzie otworzył własną szkołę gramatyki. Po dwóch latach zamknął ją jednak i udał się do Kartaginy, gdzie otworzył szkołę retoryki (376). Miał wtedy 22 lata. Po 7 latach udał się do Rzymu, gdzie także założył swoją szkołę (383). Tu dowiedział się, że w Mediolanie poszukują retora. Natychmiast tam się zgłosił (384). Mediolan był wówczas stolicą cesarstwa zachodniorzymskiego - pierwszym miastem Europy po Konstantynopolu. Oprócz prowadzenia szkoły Augustyn miał obowiązek wygłaszania mów podczas uroczystości państwowych w Mediolanie. Augustyn miał już 30 lat.

W Mediolanie zetknął się ze św. Ambrozym, który był wówczas biskupem tego miasta. Augustyn zaczął słuchać jego kazań. Wielki biskup zaimponował mu wymową i głębią przekazywanej treści.

Niedługo potem przyszło uderzenie łaski Bożej (386).

W TYM NUMERZE:

DZIEŃ KSIĄŻKI	2
PODSTAWA MODLITWY	3 4 5
BOŻE MIŁO- SIERDZIE	6 7
DUCHOWA ADOPCJA	8 9
SUMIENIE	10
DOM ŚW. RO- DZINY	11 12
KURS PRZED- MAŁŻEŃSKI ZAPROSZENIE	13
TALENTY NASZEJ PARAFII	15

Pewnego dnia Augustyn wziął do ręki Listy św. Pawła Apostoła. Przypadkowo otworzył fragment Listu do Rzymian: „Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i w wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości. Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa, i nie troszczcie się zbyt o ciało, dogadzając żądzom” (Rz 13, 13-14). Jak pisze w swoich *Wyznaniach*, Augustyn poczuł nagle jakby strumień silnego światła w ciemnej nocy swojej duszy. Zrozumiał sens swojego życia, poczuł żal z powodu zmarnowanej przeszłości. Na początku Wielkiego Postu zgłosił się do św. Ambrożego jako katechumen i w Wielką Sobotę w nocy z 24 na 25 kwietnia 387 r. z rąk Ambrożego przyjął chrzest. Miał wówczas 33 lata. Augustyn postanowił powrócić do Afryki, by nawracać współziomków i pozyskiwać ich dla Chrystusa. Tuż przed opuszczeniem Italii umarła w Ostii jego matka, św. Monika. Po przybyciu do Tagasty Augustyn rozdał swoją majątność pomiędzy ubogich i został pustelnikiem.

W 391 r. Augustyn wraz z przyjaciółmi udał się do Hippony, gdzie postanowił założyć klasztor i tam spędzić resztę swego życia. Niebawem dał się poznać wszystkim jako człowiek bardzo pobożny. Dlatego, gdy biskup Waleriusz zwrócił się pewnego dnia do ludu, by mu wskazano kandydata na kapłana, gdyż potrzebował jego pomocy, wszyscy w katedrze zwrócili się do Augustyna, wołając: „Augustyn kapłanem!” Ten, zalany łzami, przyjął propozycję biskupa i ludu. Po przyjęciu święceń nie zmienił jednak trybu życia, ale nadal prowadził życie wspólne w klasztorze. Biskup Waleriusz konsekrował wkrótce Augustyna na swojego sufragana w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego 394 r. ku ogromnej radości ludu. W dwa lata potem przeniósł się do wieczności (396) i Augustyn został jego następcą, biskupem Hippony.

Augustyn wypowiedział nieubłaganą walkę błędom, jakie za jego czasów nękały Kościół: manicheizmowi (396-400), donatystom (400-411) i pelagianom (411-430).

Zmarł w czasie oblężenia Hippony przez Wandalów 28 sierpnia 430 r. Ciało Augustyna złożono w katedrze w Hipponie. Potem jednak w obawie przed profanacją Wandalów przeniesiono je na Sycylię, aż wreszcie król Longobardów, Luitprand (+ 744), przeniósł je do Pawii, gdzie do dziś opiekę nad relikwiami roztaczają synowie duchowi wielkiego biskupa, augustianie.

MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ KSIĄŻKI

Międzynarodowy Dzień Książki dla Dzieci obchodzony jest 2 kwietnia. Data ta została ustalona z inicjatywy i uchwałą Międzynarodowej Rady Książki Dziecięcej. Co roku od 1967 roku, w dniu urodzin Hansa Christiana Andersena, na całym świecie odbywają się wydarzenia poświęcone literaturze dziecięcej i czytelnictwu. Literatura dziecięca jako gatunek pojawiła się nie tak dawno temu. Pierwsze książki dla dzieci powstały dopiero w XVII wieku i do tego czasu historie rozrywkowe i edukacyjne były przekazywane wyłącznie ustnie. Kołysanki, baśnie, podania ludowe – takie były początki literatury dziecięcej, która obecnie aktywnie się rozwija i wzbogaca o niespotykane dotąd historie. 23 kwietnia Światowy Dzień Książki i Praw Autorskich. Na dorocznej Konferencji Generalnej UNESCO w 1995 roku, która odbyła się wówczas w stolicy Francji, Paryżu, podjęto decyzję o ustanowieniu nie tylko tego ogólnoswiatowego święta. Zgodnie z projektem DilovaMova.com ustanowiono także Nagrodę Organizacji Światowej UNESCO za promowanie najlepszych ideałów tolerancji i tolerancji w literaturze dla dzieci i młodzieży.

Słowa i wyrażenia, najróżniejsze wyrażenia, przebieg i tok myślenia, cały przebieg procesu myślenia i uczuć, który stanowi podstawę tego czy innego dzieła, stając się później naszym wspólnym ludzkim dziedzictwem, fascynuje i po prostu nie może pozostawić wielu obojętni, nadając niepowtarzalny smak naszemu i Twojemu życiu i dziedzictwu duchowemu. Datą obchodów Światowego Dnia Książki i Praw Autorskich, który wszedł do międzynarodowego kalendarza decyzją UNESCO w 1995 roku, jest 23 kwietnia. Jest to bardzo symboliczne dla całej naszej literatury światowej. Tego dnia na przykład tak znani i znani autorzy jak Szekspir i Cervantes, Maurice Druon i Inca Garcilaso de la Vega, Manuel Mejia Vallejo i Vladimir Nabokov, X. Laxness i J. Pla opuścili świat lub weszli do niego.

Książka jest niezastąpionym nośnikiem informacji. Dzięki książkom nie tylko uzyskujemy prosty i przejrzysty dostęp do idei i wiedzy, wartości moralnych i duchowych, ale dotykamy prawdziwych osiągnięć twórczych i rozumiemy piękno naszego człowieczeństwa. W świecie bogatej różnorodności kulturowej książka sama w sobie jest pewnym oknem w przestrzeni i czasie, które otwiera przed nami różne cywilizacje i kultury społeczne, zwroty historyczne i nieunikniony postęp. W Światowym Dniu Książki i Praw Autorskich przyłączamy się do pozdrowień dla wszystkich naszych autorów. Życzymy im głębokiej inspiracji i lekkiego pióra! Wasza rola w rozwoju współczesnej kultury jest nieoceniona. Niech Twój talent nadal służy zachowaniu i powiększaniu duchowego bogactwa każdego państwa i świata jako całości

---

PODSTAWY MODLITWY WEWNĘTRZNEJ 1 CZ.

W modlitwie wewnętrznej należy uświadomić sobie główne prawdy, które dotyczą człowieka osobiście, przede wszystkim śmierć, sąd Boży, wieczność. Myśl chrześcijańska od dawna skupiała się na dwóch aspektach. Pierwsza to rzeczy ostateczne człowieka, druga to cierpienie i śmierć Chrystusa. Do tych duchowych źródeł wracamy także dzisiaj.

Zasady modlitwy wewnętrznej. Pozycja modlitewna jest ważna. Klęczę lub stoję z rękami w górze. Na początku i przez pewien czas głośna modlitwa pomaga się skoncentrować. W Piśmie Świętym jest powiedziane: „Sam Duch wstawia się za nami w niewysłowionych westchnieniach” (Rz 8,26). Dar języków jest tutaj zwykle upraszczany do słów dwusylabowych. Istnieje doświadczenie ze słowem „mana” lub „bara”. Można użyć innych słów dwusylabowych, należy jednak założyć, że część z nich nie oznacza pogańskiej mantry, czyli imienia demona. Słowo „mana” pojawia się w Księdze Wyjścia 16:31, a „bara” oznacza „tworzyć” (Rdz 1:1). Sam Jezus nazywa siebie chlebem duchowym, manną Bożą. Ale tutaj nie mówimy o znaczeniu słów, ale tak naprawdę o prostym wezwaniu do niesienia, które usposabia do wewnętrznej modlitwy. Psalm 28 i inne odnoszą się do tego wezwania ducha: „Wysłuchaj mnie, Boże, gdy wołam do Ciebie”. Jeśli chodzi o klasztory kontemplacyjne, warto odmawiać tę wewnętrzną modlitwę od trzech do pięciu godzin dziennie. Możesz pominąć jeden dzień w tygodniu. Jeśli modlą się gorliwe kobiety, emerytki lub kobiety z wyższym wykształceniem, ustalają program modlitwy zgodnie ze swoimi możliwościami. Jeśli chodzi o wspólnoty kapłańskie, które poniedziałek i część wtorku poświęcają

modlitwie i słowu Bożemu, dobrze byłoby modlić się w ten dzień przynajmniej przez trzy godziny. W czwartej godzinie można odmawiać Kronikę lub Różaniec. Słowo motywacyjne przedstawione tutaj na początku modlitwy jest używane w odniesieniu do początkujących, później wystarczy tylko krótko powiedzieć motywację do kolejnej części. Podczas modlitwy dobrze jest mieć przy sobie zegarek, notatnik i Pismo Święte. W pierwszej części modlitwy wewnętrznej myślimy o sprawach ostatecznych człowieka. W drugiej części zostajemy skierowani do krzyża Chrystusa i Jego odkupieńczej śmierci. Pierwsze refleksje trwają 20 minut. Zaczniemy od słowa motywacyjnego.

Słowo motywacyjne dla pierwszej części: Słowo Boże mówi: „Przybyliście do miasta Boga żywego, do Jeruzalem niebieskiego, do mnóstwa aniołów, na uroczyste zgromadzenie Kościoła pierwotnych, zapisanego w niebie, i do sędziego wszystkich – Bóg” (Hebrajczyków 12:22 i nast.). Jestem świadomy realności śmierci, która mnie czeka. Jezus mówi: „Bądźcie gotowi, bo nie znacie dnia ani godziny”. Druga prawda: sąd Boży. Jezus mówi: „Nie ma nic ukrytego, co nie byłoby ujawnione. Złożysz raport za każde puste słowo.” Trzecia prawda: wieczne niebo, wieczne piekło. Obydwa są wieczne. Z czasem decyduję, jaka będzie moja wieczność. Prawda czwarta: Miłosierdzie Boże jest tylko czasowe i wiąże się z pokutą: „Jeśli chodzimy w światłości, krew Chrystusa oczyszcza nas od wszelkiego grzechu”. Teraz składam swoje grzechy na krzyżu Chrystusa i proszę o przebaczenie. Z wiarą patrzę na rany Chrystusa przed Jego oczami i przyjmuję przebaczenie. Następnie następuje moja własna modlitwa, w której doświadczam tych czterech prawd. Dalsza część modlitwy (w przeciwieństwie do części pierwszej, która miała charakter raczej swobodnej myśli) to intensywna koncentracja na słowie Bożym. Jej początek można porównać do wystrzelenia trójstopniowej rakiety kosmicznej. Musi wydać większość swojej energii, aby wznieść się i pokonać grawitację Ziemi. Bez wewnętrznego i zewnętrznego wyrzeczenia się człowiek nie jest w stanie wydostać się ze sfery przyciągania swojego egocentryzmu i próżności. Aby wejść do Bożej obecności i następnie pozostać w Bożym Słowie, na tym początkowym początku konieczna jest wytrwałość. Motywacyjne słowo na następną część (Rzym. 6:6) „Wiemy, że nasz stary człowiek został wraz z Nim (z Chrystusem) ukrzyżowany, aby ciało grzechu stało się nieaktywne”. Literę Pisma Świętego należy przyjąć w Duchu Prawdy i w tym samym Duchu realizować. Słowo „współukrzyżowany” (gr. synestauróthé) w aoryście oznacza, że wydarzenie, które miało miejsce w przeszłości, trwa nadal w teraźniejszości. To znaczy, możemy powiedzieć: „był i jest ukrzyżowany”. Ale z naszej strony czasownik „jest”, wyrażający obecną rzeczywistość, wymaga wiary, dzięki której łączymy się w teraźniejszości z Jezusem i z tym, co On dla nas uczynił. Jest to z naszej strony współpraca oparta na wierze. Przyjmujemy to z wiarą, trwamy w tej rzeczywistości i liczymy się z nią w życiu. To jest biblijna – zbawcza – wiara. Teraz staram się przez kwadrans intensywnie przebywać w rzeczywistości tego słowa, a więc w obecności Boga. Rywalizuję o tzw. chwila obecna, która w modlitwie wewnętrznej jest elementem duchowego połączenia – jakby czas się zatrzymał. Mam wyobraźnię wzrokową, jakbym trzymała się krzyża, a nawet jakby wisiała na rękach przybitych stopami Jezusa do krzyża. To tak jakby cały glob zawieszony był u moich stóp, przesiąknięty duchowymi przerzutami zła – grzechu pierwotnego. Te przerzuty są w każdej ludzkiej duszy. Ale teraz cały ten system zła jest przeze mnie przywiązany do krzyża Chrystusa; ten „stary człowiek” jest teraz sparaliżowany, ukrzyżowany, to znaczy „ciało grzechu jest nieczynne” (Rz 6,6 b). Wszystkie dusze ludzkie przenika jeden „stary człowiek”, czyli ciało grzechu. Pod kulą ziemską, nad którą stoję, jest ciemna otchłań.

Teraz przez wiarę trzymam „starca” na krzyżu. Jest we mnie i we wszystkich ludziach. W Piśmie Świętym jest powiedziane – „nasz stary człowiek”: „Wiemy, że nasz stary człowiek” jest nie tylko mój, ale „nasz stary człowiek został ukrzyżowany z Chrystusem”. Jestem świadoma słowa „razem, razem”, od czasu do czasu patrzę w twarz Jezusa i uświadamiam sobie, że jestem teraz w duchowej jedności, że jestem razem z Chrystusem. Trzymam się wiary i nie odpuszczę. Nie pozwolę na żadne rozpraszające myśli, żadne marzenia, jestem tylko w Słowie Bożym. Jednocześnie mam świadomość pewnego nacisku złego „starca”, który ciągnie mnie w dół. W tym momencie uświadamiam sobie: „Nie puszczę!” i znowu: „razem” (wspólnie ukrzyżowani). Zatem nie tylko mój, ale i nasz „staruszek” jest w tej chwili sparaliżowany – we mnie i w Was (wszystkich). To jest moja misja. Widzę oddzielne kontynenty: teraz „stary człowiek” jest sparaliżowany, teraz, w tej chwili, zły system nie może działać.

Te kwadransy to duchowa walka o wrażliwość w zjednoczeniu z Jezusem. Nie dopuszczam do siebie żadnej myśli, doświadczam jedynie słowa „razem, razem”. Duchowa infekcja, jaką jest „stary człowiek”, jest jedną z nich, jest infekcją diabła. Dziś możemy to porównać do szkodliwej genetycznej szczepionki duchowej. Ta duchowa trucizna jest w nas, nawet jeśli nie jesteśmy tego świadomi. Widzimy jednak jego negatywne owoce – zło i ostatecznie śmierć fizyczną. Jednak w chwili, gdy przez wiarę łączę się duchowo z krzyżem Chrystusa, paraliżuję tę moc zła. Jezus już sparaliżował „starca” na Kalwarii. „Nasz stary człowiek został ukrzyżowany z Chrystusem”, jak poświadczą Pismo Święte. Zatem Jezus nie został ukrzyżowany sam. Fizycznie tak, ale duchowo został ukrzyżowany ze „starym człowiekiem”. W tej chwili jestem zjednoczona z Jezusem i jednocześnie jestem reprezentantką grzeszników. Wypowiadam się także w ich imieniu, czy tego chcą, czy nie, czy zdają sobie z tego sprawę, czy nie. Ja, ponieważ jest we mnie „stary człowiek”, mam prawo go teraz trzymać na krzyżu. Kiedy trzymam Go na krzyżu, nie jest oddzielony od innych ludzi, jest z nimi połączony, to jest jedna całość, to jest cały mechanizm, cała sieć. Przez wiarę w Słowo Boże, a wiem, że w nasze, powtarzam: nasz „stary człowiek” został teraz przeze mnie ukrzyżowany z Chrystusem. Był i jest! Jest to naruszenie wiary od czasu do czasu na zawsze. To był intensywny kwadrans współukrzyżowania. Wiem, że ten sakrament wiary działa w sferze duchowej. Kiedy łączę się z ukrzyżowanym Jezusem, On paraliżuje cały ciemny organizm „starca” we wszystkich duszach. Jednocześnie łaska Boża działa w tym momencie na te dusze. Wielu ludzi otrzymuje światło nawrócenia, inni, którzy chcą czynić zło, są sparaliżowani, a umierający otrzymują w tym momencie łaskę zbawienia. Przejdźmy teraz do prawdy wyrażonej w słowie Bożym: „Gdy Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niego ucznia, rzekł do Matki: «Niewiasto, oto syn Twój!» A potem rzekł do ucznia: «Oto Twój Syn Matka!». I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie (*eis ta idia*).” Trwamy w tej prawdzie przez kolejne 15 minut, doświadczając duchowego przeszczepu nowego serca. Uświadamiam sobie i doświadczam pewnych słów: Jezus widział ucznia – teraz widzi mnie jako swojego ucznia. Jezus rozmawiał z uczniem, a teraz mówi do mnie. Mogę w duchu patrzeć Mu w oczy, teraz pełnię Jego wolę z tą samą wiarą i oddaniem, jak uczeń Jan pod krzyżem. „Ten uczeń wziął Ją do siebie”, po grecku *eis ta idia*, po łacinie *in sua*, to znaczy „do siebie”. Jak przyjął Matkę Jezusa? Przez wiarę. W Fatimie Matka Boża powiedziała: „Ostatecznie Moje Niepokalane Serce zwycięży”. Te 15 minut nie wymaga już tak dużej koncentracji jak poprzednio. Bardziej swobodniej można przeżyć wydarzenie wewnętrznego przyjęcia Matki Jezusa jako swojej i związane z nim słowa. Kiedy duchowo przyjmujemy Matkę Jezusa do naszej istoty, uświadamiamy sobie, że jest Ona duchowym Jeruzalem, czyli

żywą świątynią Boga, w której Bóg mieszka z ludźmi (por. Ap 21, 2-3). Nowe Jeruzalem symbolizuje kwadrat (Objawienie 21:16). Pytamy: jak radzi sobie nasza pierwsza matka Ewa ze swoim genetycznym, duchowym kodem zła w nas, w ludziach? Nie wiadać tego, ale owoce tego odziedziczonego zła widać każdego dnia. Ewa, matka rodzaju ludzkiego, przez grzech przyjęła diabelską infekcję, truciznę piekielnego węża, jaką jest pycha i wyzwolenie od Boga, czyli egocentryzm. Matka Jezusa jest nową kobietą, która wręcz przeciwnie, nadepnęła na głowę diabła (Rdz 3,15). Ona jest nową Matką – Matką Pierworodnego, którym jest Jezus, i Drugiego, który przyjął Jezusa. Maryja, Matka Jezusa i nasza, jest pełna łaski – *keharitomene* (Łk 1,28). Wiemy, że istotą grzechu pierworodnego jest utrata łaski i to właśnie utraciła dla nas pierwsza kobieta, Ewa. To, że Maryja jest pełna łask, oznacza, że jest całkowicie bez winy, nie ma w niej nawet śladu grzechu, który przekazała nam pierwsza matka Ewa. Podsumowując, uświadamiam sobie: przyjęłam Matkę Jezusa, mam nowe serce. Ostatnie pięć minut tej godziny wykorzystamy na krótkie świadectwo. Te dwie prawdy – współukrzyżowanie (15 minut) i przyjęcie Matki Jezusa (15 minut) – prowadzą do przyjęcia pozostałych czterech prawd, które łączą się z czterema ostatnimi słowami z krzyża. Porozmawiamy o nich w drugiej części, podczas przystępowania do sakramentu śmierci Chrystusa. Pismo Święte mówi: „Czyż nie wiecie, że przez chrzest zostaliście zanurzeni w śmierć Chrystusa?” (Rzymian 6:3).

NIEDZIELĘ BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

Dnia 7 kwietnia Mszą Świętą odpustową uczciliśmy Niedzielę Bożego Miłosierdzia. Uroczystościom przewodniczył ks. Jan Trzop, proboszcz parafii na Lewandówce.

Święto Miłosierdzia Bożego Kościół obchodzi w I niedzielę po Wielkanocy.

O pragnieniu ustanowienia tego święta w Kościele po raz pierwszy Pan Jezus mówił Siostrze Faustynie w Płocku w lutym 1931 roku, a potem powracał do tej sprawy w kilkunastu objawieniach. Nic więc dziwnego, że najpierw to święto według życzeń i wskazań Jezusa obchodziła sama Siostra Faustyna (por. Dz. 280, 89, 420, 1073-1074). Jej rola w tym zadaniu (ustanowienia święta Miłosierdzia) polegała nie tylko na przekazaniu słów Jezusa wileńskiemu kierownikowi duchowemu, ale także na wspieraniu jego wysiłków swą modlitwą i cierpieniem. Ksiądz Michał So-

poćko pisał artykuły i rozprawy teologiczne, w których starał się uzasadnić potrzebę tego święta w kalendarzu liturgicznym Kościoła i ukazać korzyści duszpasterskie, jakie ono przyniesie. Zabiegał o poparcie dla tej idei wśród teologów i biskupów, a nawet wybrał się do Rzymu, by osobiście przedłożyć te sprawę w Kongregacji.

Notyfikacja Stolicy Apostolskiej, zabraniająca szerzenia kultu Miłosierdzia Bożego w formach przekazanych przez Siostrę Faustynę wydana w 1959 roku zahamowała starania o ustanowienie tego święta, ale nie przeszkadzała pracy teologów, wśród których byli gorliwi zwolennicy wprowadzenia tego święta i przeciwnicy tej idei. Po odwołaniu Notyfikacji Stolicy Apostolskiej w 1978 roku, pełnej analizie pism Siostry Faustyny przeprowadzonej przez ks. Ignacego Różyckiego, po opublikowaniu encykliki Ojca Świętego Jana Pawła II „*Dives in misericordia*”, metropolita krakowski kard. Franciszek Macharski Listem na Wielki Post 1985 wprowadził święto Miłosierdzia w swojej diecezji. W następnych latach w ślad za Metropolitą Krakowskim poszli biskupi innych diecezji. W roku 1995 Ojciec Święty Jan Paweł II, przychyłając się do prośby księdza prymasa kard. Józefa Glempa i Konferencji Episkopatu Polski, wyraził zgodę na wprowadzenie tego święta do kalendarza liturgicznego Kościoła we wszystkich diecezjach w Polsce. W dniu kanonizacji Siostry Faustyny, w pierwszą niedzielę po Wielkanocy 30 kwietnia 2000 roku – Ojciec Święty ogłosił to święto dla całego Kościoła. W dokumencie Kongregacji ds. Kultu i Dyscypliny Sakramentów czytamy: *Ojciec Święty Jan Paweł II łaskawie polecił, aby w Mszałe Rzymskim po tytule „II Niedziela Wielkanocna” dodać określenie „czyli Miłosierdzia Bożego”, nakazując zarazem, by w liturgii tej Niedzieli posługiwano się zawsze tekstami, które na ten dzień przewidziane są w tymże Mszałe i w Liturgii Godzin obrządku rzymskiego. Te postanowienia Ojca Świętego Kongregacja ogłosiła 5 maja 2000 roku, aby zostały wykonane bez względu na jakiegokolwiek rozporządzenia przeciwnie.*

Kiedy Ojciec Święty Jan Paweł II odwiedził sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach w 1997 roku, dziękował Opatrzności Bożej, że dane mu było osobiście przyczynić się do wypełnienia woli Chrystusa i ustanowić święto Miłosierdzia Bożego w Polsce. Trzy lata później, w czasie kanonizacji Siostry Faustyny, Ojciec Święty ustanowił to święto dla całego Kościoła. Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów wydała w tej sprawie stosowny dekret, w którym czytamy: *W naszych zaś czasach chrześcijanie w wielu częściach świata pragną wielbić Boże Miłosierdzie w liturgii, zwłaszcza świętując tajemnicę paschalną, w której największym blaskiem jaśnieje Boża łaskawość wobec wszystkich ludzi. Przychyłając się do ich prośb, Ojciec Święty Jan Paweł II łaskawie polecił, aby w Mszałe Rzymskim po tytule „II Niedziela Wielkanocna” dodać określenie „czyli Miłosierdzia Bożego”, nakazując zarazem, by w liturgii tej Niedzieli posługiwano się zawsze tekstami, które na ten dzień przewidziane są w tymże Mszałe i w Liturgii Godzin obrządku rzymskiego. Tak ku wielkiej radości wiernych – po prawie 70. latach – spełniło się życzenie Pana Jezusa związane z wprowadzeniem do kalendarza liturgicznego Kościoła święta Miłosierdzia Bożego.*

ADOPCJI NIENARODZONEGO DZIECKA

**ДУХОВНЕ УСИНОВЛЕННЯ
ЗАЧАТОЇ ДИТИНИ**

якій загрожує смерть в лоні матері

**врятуй життя
молячись 9 місяців**

в Україні через аборти щороку гинуть тисячі дітей

МОБІЛЬНИЙ ДОДАТОК

ДАЄ МОЖЛИВІСТЬ КОЖНОГО ДНЯ:

- отримувати молитовні сповіщення;
- мати текст молитви;
- користуватися роважаннями Вервиці;
- спостерігати, як розвивається дитина;
- бачити щотижневі зображення УЗД;
- дізнаватися, що відчуває маля;
- використовувати зручну для вас мову.

**“ЗАОПІКУЙСЯ
ЖИТТЯМ”**

rodynypodilla.org

**Formuła przyrzeczenia
Duchowej Adopcji
Dziecka Poczętego**

Najświętsza Panno, Bogarodzico Maryjo, wszyscy Aniołowie i Święci, wiedziony(a) pragnieniem niesienia pomocy w obronie nienarodzonych, (ja, ...) postanawiam mocno i przyrzekam, że od dnia ... (w Święto / Uroczystość ...) biorę w duchową adopcję jedno dziecko, którego imię Bogu jest wiadome, aby przez 9 miesięcy każdego dnia modlić się o uratowanie jego życia oraz o sprawiedliwe i prawe życie po urodzeniu.

Postanawiam:

- odmówić każdego dnia codzienną modlitwę w intencji nienarodzonego dziecka
- codziennie odmówić jedną tajemnicę różańca
- przyjąć nadto (nieobowiązkowo) postanowienia: ...

Modlitwa codzienna

Panie Jezu, za wstawiennictwem Twojej Matki, Maryi, która urodziła Cię z miłością, oraz za wstawiennictwem św. Józefa, człowieka zawierzenia, który opiekował się Tobą po narodzeniu, proszę Cię w intencji tego nie narodzonego dziecka, które duchowo adoptowałem, a które znajduje się w niebezpieczeństwie zagłady. Proszę, daj rodzicom miłość i odwagę, aby swoje dziecko pozostawili przy życiu, które Ty sam mu przeznaczyłeś. Amen.

Jedna tajemnica różańca świętego.

Najczęściej stawiane pytania i odpowiedzi

1. Co to jest duchowa adopcja?

Duchowa adopcja jest modlitwa w intencji dziecka zagrożonego zabiciem w łonie matki. Trwa dziewięć miesięcy i polega na codziennym odmawianiu jednej tajemnicy różańcowej—radosnej, bolesnej lub chwalebnej oraz specjalnej modlitwy w intencji dziecka i jego rodziców.

2. Jak zrodziła się duchowa adopcja?

Powstała w Fatimie, stając się odpowiedzią na wezwanie Matki Bożej do modlitwy, pokuty i zadośćuczynienia za grzechy, które najbardziej ranią Jej Niepokalane Serce. W roku 1987 zastała przeniesiona do Polski. Pierwszy ośrodek duchowej adopcji powstał w kościele oo. Paulinów w Warszawie. Stąd rozprzestrzenia się na cały kraj i poza jego granice.

3. Jakie są owoce duchowej adopcji?

Duchowa adopcja skutecznie leczy głębokie zranienia wewnętrzne spowodowane grzechem aborcji. Pozwala matkom odzyskać wiarę w Boże Miłosierdzie przynosząc pokój ich sercom. Jako bardzo konkretny, bezinteresowny i osobisty dar (modlitwy, ofiary i postu), pomaga kształtować charakter, walczyć z egoizmem, odkrywać radość odpowiedzialnego rodzicielstwa, uzdalniając do pozytywnego działania, pogłębia kontakt z Bogiem. Pomaga odkrywać głęboki sens zaniedbanych praktyk ascetycznych. Może się stać czynnikiem odrodzenia wspólnej modlitwy i miłości w rodzinie.

4. Czy przerwa się duchową adopcję, gdy zaniedbało się modlitwę przez dłuższy czas?

Długa przerwa (miesiąc, dwa) przerywa duchową adopcję. Należy wtedy ponowić przyrzeczenie i starać się je dotrzymać. W wypadku krótkiej przerwy należy duchową adopcję kontynuować, przedłużając modlitwę o opuszczone dni.

5. Ile razy można podjąć duchową adopcję?

Można podejmować ją wielokrotnie, pod warunkiem wypełnienia poprzednich zobowiązań.

SUMIENIE – GŁOS BOGA WE WNEĘTRZU

Być wolnym, to żyć zgodnie ze swym sumieniem pisał ks. Jerzy Popiełuszko. Czasem możemy usłyszeć twierdzenie: *ten człowiek nie ma sumienia*, lub *gdzie jest jego sumienie – dlaczego tak postępuje* – takie pytania słyszymy od czas do czasu, jak również podczas przeżywanego przez nas trudnego czasu wojennego.

Czy człowiek może być bez sumienia? Nie ma człowieka bez sumienia, może mieć *chore* sumienie. Ten krótki artykuł pomoże nam zrozumieć i odkryć czym jest w zasadzie sumienie i czy są ludzie, którzy może zapomnieli o tym, że mają sumienie i je *uśpili*...

Zgodnie z Katechizmem Kościoła Katolickiego (Youcat, 295): *Sumienie jest to wewnętrzny głos w człowieku, który wzywa go do tego, aby bezwzględnie czynił dobrze i bezwzględnie unikał zła. Jest zarazem zdolnością odróżnienia jednego od drugiego. W sumieniu Bóg mówi do człowieka. Ze względu na czas jego działania sumienie dzieli się na:*

- 1) **Sumienie przeduczynkowe** – działa przed popełnieniem danego zamierzonego czynu.
- 2) **Sumienie towarzyszące** – towarzyszy w momencie opowiadania się za lub przeciw dobru w danej sytuacji
- 3) **Sumienie pouczynkowe** – działa także po dokonaniu danego czynu.

Warto również wspomnieć o chorobach sumienia:

a) **SKRUPULANCKIE SUMIENIE**

Dostrzega grzech tam, gdzie go nie ma. Człowieka nieustannie dręczą wyrzuty sumienia, dotyczące nawet mało znaczących sytuacji.

b) **SZEROKIE (LAKSYSTYCZNE) SUMIENIE**

Przyzwyczajenie się do grzechu i zagłuszanie w sobie głosu sumienia, które jest niewrażliwe moralnie.

c) **FARYZEJSKIE SUMIENIE**

Napomina ono w błahych rzeczach, a milczy w poważnych, jak również, dostrzega wykroczenia w innych, a zamyka oczy na to, co złe jest w uczynkach własnych.

Aby sumienie było prawe, czyli takie, które potrafi właściwie odróżnić dobro od zła i postępować według dobra należy je formować i kształtować. Pomoże w tym: modlitwa, która wyprasza Bożą pomoc w prawidłowej ocenie postępowania; szczególnie przed podjęciem decyzji, w których kryją się wątpliwości warto modlić się do Ducha Świętego; słuchanie Słowa Bożego i poznawanie moralnego nauczanie Kościoła. Zawarte jest ono przede wszystkim w nauczaniu Chrystusa, w przykazaniach Dekalogu, błogosławieństwach ewangelicznych i przykazaniach kościelnych. Ważne są także wypływające z nich i sformułowane przez Kościół tzw. cnoty, uczynki miłosierdzia co do duszy i ciała oraz grzechy główne. Jednoznacznie określają one, które czyny są dobre, a które złe.

Każdy katolik ma obowiązek je poznać. Oprócz wiedzy ważne jest także to, żeby

często porównywać swoje postępowanie z poznanymi zasadami moralnymi, czyli przeprowadzać rachunek sumienia. *Rachunek sumienia* ma ważną rolę w życiu chrześcijanina, szczególnie kiedy jest czyniony regularnie najlepiej wieczorem po skończonym dniu pełnienia obowiązków. Ożywia i uwrażliwia wewnętrzny głos Boga w człowieku. Pomaga również dobra rozmowa czy czytanie lektur duchowych, czyli zgodnych z nauką Kościoła. Najważniejszym jednak sposobem kształtowania sumienia jest regularne korzystanie z sakramentu pokuty i pojednania. Wówczas spowiednik w imieniu Chrystusa i Kościoła może właściwie ocenić nasze czyny, udziela rozgrzeszenia oraz wskazuje sposoby rozwijania dobra i unikania zła w przeszłości.

W formowaniu sumienia Słowo Boże jest światłem na drodze; powinno być przyjmowane poprzez wiarę i modlitwę oraz stosowane w praktyce. Powinno pomagać także w badaniu sumienia, wpatrywanie się w krzyż Pana Jezusa, na Jego mękę i dzieło zbawienia. Chrześcijanin żyjący sakramentami jest wspierany darami Ducha Świętego, wspomagany świadectwem lub radami innych ludzi i prowadzony pewnym nauczaniem Kościoła, które stara się słuchać i nim żyć.

Katechizm Kościoła Katolickiego mówi: *W głębi sumienia człowiek odkrywa prawo, którego sam sobie nie nakłada, lecz któremu winien być posłuszny i którego głos wzywający go zawsze tam, gdzie potrzeba, do miłowania i czynienia dobra a unikania zła, rozbrzmiewa w sercu nakazem... Człowiek bowiem ma w swym sercu wypisane przez Boga prawo... Sumienie jest najtajniejszym ośrodkiem i sanktuarium człowieka, gdzie przebywa on sam z Bogiem, którego głos w jego wnętrzu rozbrzmiewa". | KKK 1776 /*

Kształtowanie sumienia jest bardzo ważne, aby człowiek nie zszedł z drogi prawdy, ale aby dążył do świętości w codziennym życiu. Przykładem osób, które kształtowały sumienie są święci, nasi patronowie ze chrztu i bierzmowania. Jeżeli jest nam trudno żyć według wskazówek jaki daje nam Kościół, to ich można zawsze poprosić o pomoc i wstawiennictwo, wierząc w świętych obcowanie, mamy pewność, że nasza modlitwa będzie wysłuchana.

DOM ŚWIĘTEJ RODZINY

Dzięki staraniom naszego proboszcz ks. prałata Jana Nikla oraz ogromnej pracy życzliwych ludzi we wtorek 16 kwietnia odbyło się oczekiwane poświęcenie Domu Świętej Rodziny. Został on zakupiony przez Fundację „Dajmy Nadzieję” ze środków Kancelarii Senatu RP. Odnowiono go dzięki pomocy Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP, Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie im. Jana Olszewskiego”, Posła na Sejm RP Kazimierza Gołojucha, Parafii katedralnej pw. Wniebowzięcia NMP we Lwowie, Parafii pw. Miłosierdzia Bożego we Lwowie - Rzęsnej, Fundacji Dortmundzko - Wrocławsko - Lwowskiej im św. Jadwigi, Fundacji Semper Fidelis na rzecz Archidiecezji Lwowskiej, Jacka Krzyżanowskiego, Agaty i Zenona Gerlachów, inż. Krzysztofa Czai oraz inż. Architekta Jerzego Blinowskiego. Uroczystego poświęcenia dokonał metropolita ks. Arcybiskup Mieczysław Mokrzycki.

Na tę okoliczność zaproszono wiele zacnych osób, między innymi p. Konsul Generalną RP p. Elizę Dzwonkiewicz, księży pracujących w dekanacie Lwowskim oraz wolontariuszy, którzy pomagają w ciągu całego roku. Niestety wiele zaproszonych gości nie mogło przybyć z powodu wojny oraz innych poważnych przyczyn.

Na początku uroczystości zacnych Gości w imieniu Fundacji „Dajmy Nadzieję” przywitała s. Lidia Ziembowicz ze Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi. Została skierowana prośba do księdza Arcybiskupa o poświęcenie domu świętej Rodziny, po czym odbyło się uroczyste pokropienie wodą święconą poszczególnych pomieszczeń. W uroczystym otwarciu wziął udział również ksiądz biskup pomocniczy archidiecezji lwowskiej Leon Mały. Po uroczystym poświęceniu ksiądz prałat Jan Nikiel, honorowy prezes i założyciel Fundacji, skierował słowa wdzięczności do wszystkich zebranych gości. Słowa wdzięczności zostały skierowane między innymi do księdza Arcybiskupa Mieczysława Mokrzyckiego za poświęcenie oraz błogosławieństwo domu Świętej Rodziny, do Pana Posła RP Kazimierza Gołojucha, pani Konsul Generalnej RP p. Elizy Dzwonkiewicz, oraz panów prezesów Fundacji św. Jadwigi p. Kazimierza Pabisiaka i Fundacji Semper Fidelis na rzecz Archidiecezji Lwowskiej – p. Henryka Rydzika, państwa Agaty i Zenona Gerlach i wszystkich, którzy w jakikolwiek sposób przyczynili się do zakupu oraz remontu domu, jaki będzie służyć jako ośrodek oraz centrum rehabilitacji i opieki medycznej. Następnie do zebranych gości słowa gratulacji skierował ks. Arcybiskup Mieczysław Mokrzycki. Głos zabierali również kolejno p. Poseł RP Kazimierz, pani Konsul RP Eliza Dzwonkiewicz oraz p. prezes Fundacji i św. Jadwigi Kazimierz Pabisiak.

„Cały budynek będzie pełnił funkcję ośrodka rehabilitacyjnego dla osób starszych i chorych. Dziś, gdy trwa wojna, ta rehabilitacja jest szczególnie potrzebna żołnierzom, którzy zostali okaleczeni” – zaznaczył ks. prałat Jan Nikiel.

Warto też wspomnieć że dzięki ks. proboszczowi Fundacja działa przy Katedrze Lwowskiej ponad 13 lat. Przez całe życie ks. proboszcz pomaga potrzebującym, a przez ostatnie 13 lat może jeszcze pomagać poprzez założoną fundację, opiekując się

Олександр Кусий
Copyright©rkc.lviv.ua

dziećmi nieuleczalnie chorymi i ich rodzinami oraz niosąc pomoc osobom niepełnosprawnym ze Lwowa i obwodu lwowskiego.

Piękną atmosferę tworzyła muzyka i śpiew scholii parafialnej pod kierownictwem ks. Jana Tymania. Można było również nie tylko usłyszeć coś miłego dla ucha, ale dzięki staraniom pracowników fun-

dacji oraz wielu wolontariuszy zjeść coś smacznego, przygotowanego na szwedzkim stole, z czego skorzystali wszyscy zaproszeni goście.

ПЕРЕДШЛЮБНІ НАУКИ
Квітень - Травень 2024

Підключитись до
однієї мережі

О. РОМАН БРОДА 19.04.2024 Подружжя – це покликання	П. ВІТА ЯКУБОВСЬКА 23.04.2024 Від симпатії до подружньої любові
П. ЯНІНА АНДРЕЙЧУК 26.04.2024 Відповідальність за дарунок нового життя	О. ЯЦЕК КОЦУР 30.04.2024 Подружжя – це Божий задум любові
О. АНДРІЙ БЕЗКОРОВАЙНИЙ 03.05.2024 Відповідальне батьківство	П. ЯНІНА АНДРЕЙЧУК 07.05.2024 Заперечення відповідального батьківства (злочини супроти життя)
С. ГЕЛЕНА ГОНГАЛО 10.05.2024 Розмова, діалог, спілкування	П. МАРІЯ ТИМОШЕНКО 14.05.2024 Як розв'язувати конфлікти? Подружжя у щасті та нещасті
О. СЛАВОМИР БИСТРИ 17.05.2024 Подружжя присяга - що означає?	О. РОМАН БРОДА П. ВІТА ЯКУБОВСЬКА 21.05.2024 Зустріч з батьками
О. РОМАН БРОДА 24.05.2024 Сповідь – акт примирення. Чисте серце рятує подружжя	

Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej we Lwowie
ma zaszczyt zaprosić
Szanownych Państwa

na uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej upamiętniającej działalność
Mieczysława i Adama Sołtysów

oraz koncert z okazji
Dnia Polonii i Polaków za Granicą
i **Święta Konstytucji 3 maja**
które odbędzie się w dniu

7 maja 2024 r. o godzinie 19:00

w Lwowskiej Filharmonii Narodowa przy ul. Mirosława Skoryka 7

Wszystkich parafian serdecznie zapraszamy do wzięcia udziału w
uroczystości

Wstęp wolny

POWINNIŚMY POMAGAĆ

14 kwietnia obchodzony jest w Polsce Dzień Ludzi Bezdomnych. W Ukrainie nie ma tego obchodu, ale to nie znaczy, że nie ma bezdomnych. Głównym celem tego święta jest zwrócenie uwagi społeczeństwa na problemy takich osób, oraz przełamywanie stereotypów dotyczących bezdomności. To nieformalne święto zainicjował twórca stowarzyszenia Monar i Ruchu Wychodzenia z Bezdomności Markot – Marek Kotański.

Każda bezdomność to historia, za którą stoi CZŁOWIEK. Choć drogi znalezienia się na ulicy są różne, pewne prawdy są niezmiennie, jak ta, że: „Bezdomność nie jest wyborem, bo każdy człowiek pragnie mieć dom! Alkohol może być jednym z powodów bezdomności, ale NIGDY nie jest jedynym. Choć trudno nam sobie to wyobrazić, to jednak wiele osób bezdomnych ma pracę! – niestety sezonową i niskopłatną, na tak zwanych „umowach śmieciowych”. Bezdomność dotyka także osób z wykształceniem średnim, a nawet wyższym. Bez domu żyją nie tylko mężczyźni, ale także kobiety i dzieci.

Pomoc bezdomnym to trudne i czasami niewdzięczne zadanie – mówi jedna z wolontariuszek - Nie przywykłam do przebywania wśród bezdomnych, a poza tym musiałam wspierać kogoś, kto teraz jest w kompletnym dołku – często przeze mnie w kompletnym dołku. Trzeba było to delikatnie przekazać tej osobie, aby nie poszła i się nie upiła. To ciągle poszukiwanie kontaktu. **LUDZIE POMAGAJĄCY BEZDOMNYM TO TY, KTÓRZY MOGĄ ICH ZROZUMIEĆ.** Aby zrozumieć całe piekło, przez które muszą przejść. Próbuję podnieść życie tych ludzi do poziomu, w którym stanie się ono minimalnie wygodne. Wymaga to empatii, która zawsze przypomina Ci, że przed Tobą stoi ktoś. Nie ma znaczenia, jak bardzo jest brudna, pijana czy bita. To jest osoba i ma prawo być ubrana, czysta i niegłodna. **WAŻNE, ABY W TEJ SYTUACJI NIE SZUKAĆ WINNYCH, ALE TYLKO POMÓC CZŁOWIEKU.** Na przykładzie każdego bezdomnego ważne jest, aby nie oceniać jego obecnej sytuacji, ale patrzeć na całą drogę. Jeśli chcesz pomóc osobie bezdomnej – jak to zrobić:

- Podejść i przywitaj się z bezdomnym, tak jak zrobiłbyś to z każdą inną osobą. Zapytaj, czy możesz w czymś pomóc.
  - Jeśli poprosi o jedzenie - kupuj jedzenie. Jeśli masz inne pytania i brakuje Ci czasu, umów się na spotkanie z bezdomnym w tym miejscu w innym terminie.
  - Skoncentruj się na długoterminowym efekcie wsparcia, które chcesz zapewnić danej osobie. Możesz podać kontakt do specjalistów, którzy pomogą jej rozwiązać kryzys. To zadziała skuteczniej niż karmienie jej lub przewijanie.
  - Spróbuj dać tej osobie nadzieję: wyjaśnij, że istnieje normalne życie, ale od bezdomnego będzie zależeć, czy będzie dalej mieszkał na ulicy, czy też zastosuje się do rad specjalistów i zmieni swoje życie na lepsze.”
-

DO UKOCHANEJ O NAJDROŻSZĄ

O, моя Матінко, нас познайомили давно,
I znajomości tej zawdzięczam mojej mamie,
Bo саме це для мене першим чудом було,
Nie przemienienie wody w wino w Kanie.

Bo wперше, спочиваючи на маминих руках,
Ja do świątyni wszedłem. Bogu poświęcony,
Відтоді завжди був в моєї мами молитвах,
Oddany ją zostałem też pod Twą obronę.

Ввійшли у храм ми, ось строгі погляди свя-
тих,
Zmusili mocniej objąć ciepłą mamę szyję,
Відбилася в відблиску зляканих очей моїх,
Jedyna uśmiechnięta twarz to twa, Maryjo.

Всміхнувся я тоді Тобі у відповідь також,
Wyschły łzy, zabrałaś me emocje ujemne,
Я розумів без слів — любиш Ти мене, ну що
ж,
Ty też wiedziałaś, że to emocje wzajemne.

“А хто це, мамо?” Почув таку я відповідь:
“То Мама, na rękach Syn jej, a nasz Bozia”
Це була перша катехеза, перша проповідь,
Tak teologii uczyła mama kiedyś Józia...

Крім того вчила теж, щоби пам’ятав завжди,
Że oprócz matek dwóch, także dwie Ojczyzny

mat,
Щоб звідки вийшов, не забував і йду куди.
Że w niebie trzecią mam Ojczyznę — w to
wieżę, znam!

Сьогодні ж прошу Тебе, о Ласкава Мати,
Najdroższej mojej mamie utszej łzy, daj
zdrowia,
Не впасти Батьківщині, ворога здолати,
Lecz niechaj będzie tylko Twego Syna wola!

O, Матінко, за наших матерів благаю всіх,
Ty z nimi, modlitwami swymi z złem się zma-
gasz,
Ти їм нас потішати — зляканих дітей своїх,
Pokazać jak wygląda Bóg — im wciąż roma-
gasz.

Щоб нас знайомити з Творцем землі і неба,
I nie skończyła się znajomość pierwsza dramą,
Як добре що колись хтось зрозумів що тре-
ба,
Malować na obrazach Boga razem z Mamą...

Kwiecień 2024,

Józef Hełysz

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie im. Jana Olszewskiego.

Projekt finansowany ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu Polonia i Polacy za Granicą 2024

Fundacja
**POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE**
im. Jana Olszewskiego

Katedra Lwowska
NA ŻYWO

PARAFIA BAZYLIKI METROPOLITALNEJ
P.W. WNIEBOWZIĘCIA NMP WE LWOWIE

Plac Katedralny, 1, Lwów, 79008

Tel.: +38(032) 235-56-92

Tel.: +38(032) 235-89-78

Fax: +38(032) 235-87-56

Email: parafia@lwowskabazylika.org.ua

Банківські реквізити:

Релігійна громада РКЦ Парафії Митрополичої
Базиліка Успіння Пресвятої Диви Марії у Галицькому р-
ні м. Львова

Рахунок № UA393253650000002600301363112

> **KredoBank** ЄДРПОУ- 23948477, МФО 325365

Redaktor: ks. Krzysztof Szebla

Dziennikarze: Anna Firman, s. Lidia Ziembowicz,
Irena Pamuła, ks. Aleksander Kusy, Weronika
Ursini, Wita Jakubowska.

Korespondenci: ks. Aleksander Kusy, Sergiusz
Jakubowski, Weronika Ursini

Redaktor techniczny: Józef Helysz

Średni nakład: 450 egz.

Porządek Mszy świętych

NIEDZIELA:

- 7:00 - Msza św. w języku polskim
- 8:00 - Msza św. w języku łacińskim
- 9:00 - Msza św. w języku ukraińskim
- 10:15 - Msza św. w języku polskim (dla dzieci)
- 11:30 - Msza św. w języku polskim (Suma)
- 13:00 - Msza św. w języku polskim
- 15:00 - Msza św. w języku angielskim
- 17:30 - Nieszpory niedzielne
- 18:00 - Msza św. w języku polskim (dla młodzieży)

DNI POWSZEDNIE:

- 7:30 - Msza św. w języku polskim
- 10:00 - Msza św. w języku polskim
- 17:30 - Msza św. w języku ukraińskim
- 18:30 - Msza św. w języku polskim

